

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 19-A DUPĂ RUSALII
(Predica de pe munte –
Iubirea vrăjmașilor)

SF. SFINȚIT MC. CIPRIAN;
SF. MC. IUSTINA FECIOARA

IUBIREA MILOSTIVĂ – CALEA SPRE DESĂVÂRȘIRE

„Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru cel Ceresc milostiv este” (Luca 6, 36)
„Fiți, dar, desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este” (Matei 5, 48)

Textul pericopei evanghelice de astăzi, din Duminica a 19-a după Rusalii, rânduit să fie citit la Sfânta Liturghie, de la Sfântul Apostol și Evanghelist Luca (6, 31-36), este un scurt fragment din Predica de pe munte a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, prin care suntem chemați la o iubire necondiționată, superioară, sublimă, și anume iubirea de vrăjmași, care copleșește orice minte și înmoaie orice inimă, și reprezintă o adevărată provocare pentru noi, oamenii, este testul suprem al ființei noastre, care, odată trecut, conduce spre desăvârșire, spre mântuire.

„Precum voiți să vă faceți vouă oamenilor, faceți-le și voi asemenea” (Luca 6, 31), spune Mântuitorul Hristos. Această afirmație a Domnului a fost legea de aur a Evangheliei, precum atât de frumos spunea și Părintele Dumitru Stăniloae, „că Tatăl L-a trimis pe Fiul Său în lume, ca printre frați, zicându-i: Mergi și mântuiește-ți frații și spune-le lor adevărul mântuitor! Și odată cu spusa acestui cuvânt arată-le jertfa Ta, iubirea Ta supremă”.

Iubirea aceasta, a vrăjmașilor, pe care o cere Mântuitorul Hristos, este cu adevărat salvatoarea lumii și a sufletelor noastre, fiind, de fapt, principalul criteriu al împlinirii celei mai importante porunci, aceea de a iubi pe Dumnezeu, după cuvintele Sfântului Ioan Teologul: „Dacă spune cineva că-L iubește pe Dumnezeu dar pe aproapele său îl urăște, mincinos este. Pentru că cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut, nu poate să-L iubească. Cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe aproapele său” (1 Ioan 4, 20-21). Mai târziu, Sfântul Maxim Mărturisitorul (†662) se face, în mod nemijlocit, ecoul

acestei porunci: „Cine iubește pe Dumnezeu, iubește întru totul și pe aproapele său”.

Mântuitorul Hristos a venit în lume ca să ne ridice pe o treaptă mult superioară, să ne acorde statutul de fii ai lui Dumnezeu, făcându-Se El Însuși modelul desăvârșit pentru toți oamenii (Ioan 15, 20), culminând cu Jertfa Sa de pe Cruce. „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!” (Luca 23, 34). Aceste cuvinte ale Mântuitorului, care sunt pildă de cea mai sublimă iertare a vrăjmașilor, au schimbat radical și pentru totdeauna, din temelie, existența și destinul omenirii. „Iubirea către vrăjmași, scrie teologul ortodox grec Georgios Mantzaridis, în lucrarea sa «Morală creștină», nu apare la nivelul natural, ci la nivelul harului. Prin iubirea aceasta omul nu doar că se reîntoarce la starea sa după fire, în care opțiunile lui se armonizează cu firea lui, dar îl și imită pe Dumnezeu Însuși, Care S-a jertfit pentru omul ce se lepădase de El”.

Într-adevăr, este greu să îmbrățișăm pe cel ce ne urăște, dar e ușor, la îndemână, să ne rugăm, din toată inima, pentru el, pentru schimbarea lui în bine. Sfântul Ioan Scărarul îndeamnă la o astfel de rugăciune deoarece „credința celui pentru care ne rugăm, lucrează și în rugăciunile noastre pentru el”.

Iubind pe vrăjmașii noștri, rugându-ne pentru binele și sănătatea lor, împlinim, astfel, și ceea ce a spus cândva dumnezeiescul Ioan Gură de Aur: „Iubind pe vrăjmași, nu lor le faci bine, ci ție însuși” sau ce scria, Sfântul Grigorie de Nyssa, în partea întâi a «Scrierilor» sale, „Fericit cu adevărat este cel ce se folosește de vrăjmaș ca de un ajutor în înaintarea spre bine”. De altfel, și Sfântul Apostol Pavel zicea așa în Epistola către Romani (12, 20): „Dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete dă-i să bea, căci, făcând aceasta vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui”. Sfântul Grigorie Teologul, tâlcuind acest text, spune: „Cărbuni aprinși pe capul

vrăjmașului înseamnă aprinderea gândurilor lui spre Dumnezeu și spre bine”.

Așa au înțeles Sfinții Părinți și înaintașii noștri de vrednică pomenire

mesajul evanghelic al pericopei din această duminică, că numai bunătatea arătată prin iubire milostivă față de aproapele nostru, față de vrăjmașii noștri, este starea sănătoasă și sfântă a

vieții creștine, prin care putem ajunge la desăvârșire, la asemănarea cu Dumnezeu, Care este Bun, Milostiv și Sfânt. ❖

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

Doi părinți dragi românilor contemporani

DIONISIE IGNAT ȘI PETRONIU TĂNASE,

ÎN ATENȚIA SINODULUI MITROPOLIEI MUNTENIEI

Sinodului Mitropolitan al Mitropoliei Munteniei și Dobrogei, întrunit miercuri în ședință la București, i-au fost prezentate traduceri în limba română ale textelor liturgice care vor însoți propunerea de canonizare către Patriarhia Ecumenică a Cuvioșilor Dionisie Ignat și Petroniu Tănase.

Textele au fost scrise în greacă de doi ucenici ai acestora, Haralambios Busias, imnograful Patriarhiei Alexandriei, respectiv Schimonahul Dionisie Grigoriatul.

Eparhiile au trimis propuneri pentru îmbunătățirea versiunii românești a textelor, care vor fi folosite după canonizarea celor doi cuvioși.

„Noi am vrut să informăm Sinodul Mitropolitan, pentru că Părintele Petroniu Tănase a fost mai mulți ani aici secretarul Patriarhului Nicodim. A lucrat aici, chiar în această casă, mai mulți ani”, a spus Părintele Patriarh Daniel.

„Acești doi români care tot timpul au rămas cu dorul de țară și buni români, și Părintele Dionisie Ignat și Părintele Petroniu Tănase sunt apreciați nu numai de români, ci și de viețuitorii greci”, a continuat Patriarhul României.

„De aceea, noi dorim să solicităm pe Sanctitatea Sa, Patriarhul Ecumenic, să facă ei această trecere în rândul sfinților a celor doi aghioriți de origine română, ca ei să fie în 2025 cinstiți în mod deosebit împreună cu ceilalți 12 sau 13 preoți de mir și preoți de mănăstire care au fost duhovnici și mărturisitori în perioada comunistă.”

Dreptul de a canoniza pe cineva aparține Bisericii locale unde acea persoană și-a trăit ultima parte a vieții și unde a trecut la Domnul, a mai precizat Patriarhul României cu privire la canonizarea celor doi părinți aghioriți români.

La sfârșitul întrunirii, membrii Sinodului Mitropolitan au primit câte un exemplar dintr-o carte scrisă de Arhim. Nectarie Șofelea, exarhul mănăstirilor din Arhiepiscopia Bucureștilor, despre viața și activitatea Mitropolitului Neofit Cretanul al Țării Românești.

„S-a spus despre el că a fost un grec mai român decât românii. Și, pentru că i-a apărut împotriva domnitorului fanariot Matei Ghica și s-a opus birurilor exorbitante, a fost otrăvit chiar de medicul său grec și a murit ca martir. A fost unul din cei mai harnici și dinamici ierarhi ai Țării Românești. A avut multe asemănări cu Sfântul

Antim Ivireanul”, a subliniat Preafericitul Părinte Patriarh Daniel.

Pe baza acestui material, la viitoarea întrunire a Sinodului Mitropolitan, din octombrie, va fi discutată și propunerea de canonizare a acestui ierarh, precum și textele liturgice aferente slujbelor sale. sursa-basilica.ro ❖

Sfinții Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu

Doritori de viață pustnicească, în a doua parte a secolului al XVI-lea șase călugări au plecat din Mănăstirea Cozia: patru s-au nevoit în peșterile de pe muntele Stânișoara, iar doi în apropiere de Turnu.

Călugării Daniil și Misail s-au oprit sub muntele Cozia, în locul numit „de după Turnu”, situat în apropierea Mănăstirii Cozia, în stânga Oltului. Aici și-au săpat alături două chilii în stâncă și au trăit o viață după rânduiala Sfinților Părinți, în rugăciuni și nevoițe.

Daniil era duhovnicul sihaștrilor retrași împreună cu dânsul, deseori coborând din peșterile de pe muntele Stânișoara și ceilalți patru pentru a se mărturisi și a se împărtăși. Daniil a viețuit în chilia sa săpată în stâncă peste 20 de ani, timp în care a reușit să adune aici un grup numeros de monahi, punându-se astfel temelia Schitului Turnu.

A trecut la cele veșnice în chilia sa de piatră, fiind înconjurat de mai mulți ucenici. Misail a reușit să ridice o bisericuță din lemn cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” situată în fața chiliilor din piatră, el devenind primul conducător al obștii și părinte duhovnicesc al viețuitorilor de aici. Frumusețea locului și liniștea deosebită în care se afla adunată obștea au făcut ca Mitropolitul Varlaam al Țării Românești (1672-1679) să ridice aici o biserică din piatră în anul 1676, cu nevoița și cu toată cheltuiala sa, în zilele lui Ioan Duca Voievod. Pentru că Daniil și Misail au avut o viață aleasă și demnă de urmat, ucenicii acestora au așezat „moaștele” celor doi cuvioși sub Sfântul Altar al bisericii. Locul în care se află acestea a fost însemnat pe o piatră așezată în temelia Sfântului Altar, ce amintește de „Daniil duhovnicul” și „Misail nacealnicul”. ❖

Orice păcat e o călcare a Legii lui Dumnezeu

Toate patimile se dezvoltă în om în urma cedării în fața lor; această cedare având loc din ce în ce mai des, înclinarea păcătoasă se preface în deprindere, iar deprinderea face patima stăpânitor silnic asupra omului. „Teme-te de obiceiurile rele mai mult decât de demoni”, a grăit Sfântul Isaac Sirul. Atunci când lucrează în tine dorința păcătoasă ori imboldul păcătos, trebuie să o refuzi. Data următoare va lucra mai slab, și în cele din urmă se va stinge cu totul; dar dacă o împlinești, de fiecare dată va lucra cu putere sporită, întrucât capătă tot mai multă stăpânire asupra voii, și în cele din urmă naște deprinderea. ❖

Sfântul Ignatie Briancianinov

„RUGĂCIUNEA INIMII, OXIGENUL SUFLETULUI”

În după-amiaza zilei de duminică, 18.09.2022, biserica Șerban Vodă l-a avut ca invitat pe domnul Prof. Univ. Dr. Habil. Ion Marian Croitoru, de la Facultatea de Teologie a Universității „Valahia” din Târgoviște, care a ținut o conferință cu tema: „Rugăciunea inimii, oxigenul sufletului”.

Pentru a doua oară în vizită la parohia noastră, domnul profesor Ion Marian Croitoru a tratat simplu, didactic, pe înțelesul tuturor o temă destul de greu abordabilă deopotrivă de preoți și profesori de teologie. Și vorbesc nu despre o abordare teoretică, care poate fi făcută relativ cu ușurință. Mai greu este să vorbești despre cum punem în lucrare, în mod practic, această rugăciune, cum transmitem celorlalți sfaturi pentru a ajunge la rugăciunea inimii și pentru a o trăi. În zilele noastre cei mai mulți se mărginesc la a te îndemna, pe orice treaptă duhovnicească ai fi, să o spui cât poți de des, în gândul tău, în orice moment al zilei.

Ca să abordezi această temă, cel mai bine este să ai experiența acestei rugăciuni, ca să poți transmite cu adevărat esența acesteia.

De aceea, domnul profesor Ion Marian Croitoru a apelat la Sfinții Părinți, arătându-ne care este rolul omului în Biserică – de a se desăvârși în asemănarea cu Dumnezeu – și care sunt puterile trupesti și sufletești ale omului cu care se pornește în această lucrare. Știința confirmă azi multe din cuvintele Sfinților Părinți, printre care acelea care spun că mintea coboară în inimă. Și dacă trupului îi trebuie hrană, apă și oxigen, sufletul are nevoie de: Sfânta Împărtășanie, Sfintele Scripturi, Scrierile Patristice și rugăciunea neîntreruptă (sau a inimii).

Câteva fragmente din introducerea conferinței „Rugăciunea inimii, oxigenul sufletului” poate vă vor îndemna să ascultați cu atenție această conferință și să puneți în lucrare această rugăciune bimilenară. Căci aici avem temeiul pentru care ea se numește și a minții și a inimii.

❖ „Această rugăciune este o rugăciune fundamentală pentru noi, ortodocșii. Trebuie să știți că în secolul al XIX-lea încă se practica mult această rugăciune, chiar și printre mireni. Există în Moldova o Pedagogie creștină scrisă de un monah, Grigorie, în care se spunea că atunci când elevii luau pauză după un curs sau oră de clasă, erau învățați ca în acea pauză să spună rugăciunea Lui Iisus, cu capul plecat într-o parte. Vă dați seama ce educație primeau atunci tinerii, care este deosebită față de cea pe care o primesc cei mai mulți dintre tinerii României de astăzi.

❖ A vorbi despre această rugăciune este un lucru pentru mine cu o anumită dificultate, dar în același timp și cu o mare bucurie. Dificultatea este lesne de înțeles: nu am această harismă, așa cum o au sfinții contemporani, care sunt și mireni și pustnici și clerici și așa mai departe. Însă vin în calitatea unui mărturisitor al acestei rugăciuni, deoarece în viața mea am întâlnit oameni care cu adevărat trăiau această rugăciune, pe de o parte, iar pe de altă parte din ceea ce vă voi spune sper să vă așez la inimă de acum încolo dorința de a practica această rugăciune așa cum ea vine prin moștenire de la Sfinții Apostoli până astăzi.

❖ Toți Sfinții Părinți ne învață că mintea își are sediul ei nu în creier, așa cum am fi tentați să răspundem, ci în inima noastră. În Biserică învățăm cum să ne punem în lucrare mintea în inimile noastre. Pentru că tot de la Sfinții Părinți învățăm că în felul acesta omul se întregeste, când are aceste funcțiuni lucrătoare întru el.

❖ Din punct de vedere al științei moderne, s-a ajuns la concluzia că omul are cel puțin trei sisteme mnezice (n.r. - de memorie, de gândire), lucru pe care Sfinții Părinți dintru început l-au

menționat. Și mă bucur foarte mult când citesc cărți de medicină care confirmă ceea ce Sfinții Părinți au spus-o odinioară. Și anume, există două sisteme mnezice care sunt proprii științei și ea le cercetează ca atare, și anume: primul sistem este memoria celulară (și știm de pildă ce înseamnă ADN-ul și rolul lui în trupurile noastre); al doilea sistem este memoria celulară encefalică, adică tot ceea ce se referă la creierul nostru; însă mai există al treilea sistem mnezic, pe care îl experiază sfinții Bisericii de ieri, de azi și de mâine și acest sistem este numit memoria cardiacă sau noetică (n.r. - care se referă la procesul de gândire). Am fost încântat când am descoperit într-o carte că un grup de medici canadieni, prin anul 1992, au descoperit că inima are propria ei memorie, are propria ei capacitate de gândire. Mă gândeam atunci la ce spunea Blaise Pascal în secolul al XVII-lea, că inima are rațiuni mai mari decât rațiunile creierului. Ce spuneau Sfinții Părinți în secolele III, IV și așa mai departe, că inima reprezintă centrul nostru de gândire. Iată cum știința vine, încet, încet și confirmă ceea ce Biserica propovăduiește de milenii prin sfinții ei.

❖ Și atunci mi-am dat seama cât de importantă este pentru noi, creștinii ortodocși, această rugăciune care ne pune în exercițiu și lucrare ceea ce se numește funcția noetică (n.r. - de gândire) a ființei noastre.

Și unde putem pune în practică această rugăciune, a inimii? În Biserică, căci venim aici să învățăm.”

Promitem să revenim și cu alte fragmente din conferință, mai interesante și de substanță. Și nu în ultimul rând, îi mulțumim domnului profesor Ion Marian Croitoru pentru această conferință, sperând să mai revină printre noi cu alte teme de interes practic. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 2 - 9 OCTOMBRIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 2.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte – Iubirea vrăjmașilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 5.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 7.10	0730-0930 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie
Sâmbătă 8.10	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 9.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain) Utrenia, Sfânta Liturghie

Mărturisirea unui ucenic:

CUM AM RENĂSCUT ÎN VIAȚA CREȘTINĂ

În numărul trecut al „Cuvântului care zidește” am dedicat o pagină celui care a fost un mare duhovnic al Bisericii Ortodoxe Române și un mărturisitor al credinței în temnițele comuniste. Împlinindu-se 11 ani de la înveșnicirea sa, am crezut de cuviință să vi-l reamintesc – pentru cei mai în vârstă – sau să vi-l fac cunoscut – pentru cei mai tineri – pe acest mare părinte duhovnicesc.

Pentru mine este o datorie de onoare să nu las amintirea Părintelui ieromonah Adrian Făgețeanu să apună cu totul. În primul rând pentru că zeci de ani a fost un reper printre duhovnicii Bucureștilor, apoi pentru că în Taina Spovedaniei la Părintele am renăscut în viața creștină.

Acum exact 30 de ani, Dumnezeu mi-a călăuzit pașii spre Mănăstirea Antim. Până atunci nu fusesem o necredincioasă, dar nici nu mergeam la slujbe în mod constant. Treceam pe la biserică, așa cum o fac mulți. Aprindeam o lumânare, dădeam un pomelnic, posteam câteva zile în Postul Mare, mă spovedeam și împărtășeam în Săptămâna Pătimirilor. Educația mea creștină în vremea comunismului s-a rezumat doar la citirea Noului Testament, iar anii '90 au însemnat pentru mine și libertatea de a citi cărți și de a avea cât mai multă informație creștină. Spun creștină, pentru că, în setea mea după Dumnezeu, am participat la adunări protestante, ce se țineau pe atunci în mari săli, mi-am cumpărat cărți ale diverselor culte, nefăcând diferența între adevărul Bisericii și credințele neoprotestanților.

Dumnezeu însă lucrează minunat, pas cu pas, ca să ne aducă la dreapta credință. Pe la începutul anului 1992 am avut parte de o încercare, pentru care nu găseam rezolvare, iar aceasta m-a determinat să revin la Biserică. În Săptămâna Pătimirilor, la Denii, am venit la biserică Șerban Vodă. Pentru că nu începuse încă slujba, m-am așezat pe bancă. Lângă mine, o doamnă. M-am destăinuit ei că-mi doream să cunosc un duhovnic care să mă asculte altfel decât până atunci, să mă ajute și îndrume. Nu aveam un duhovnic al meu. Fiecare spovedanie anuală o făceam la preotul pe care îl găseam în biserică la spovedit. Și atunci doamna m-a îndrumat spre mănăstirea Antim, la părintele Adrian Făgețeanu.

Așa se face că în două zile de la întrebarea mea, în Joia Mare, de Sfântul Mucenic Gheorghe, ajung la Mănăstirea Antim. Pe atunci Părintele Adrian avea 80 de ani. Mic de statură, vorbind destul de tare, uneori tăios, i-am cunoscut

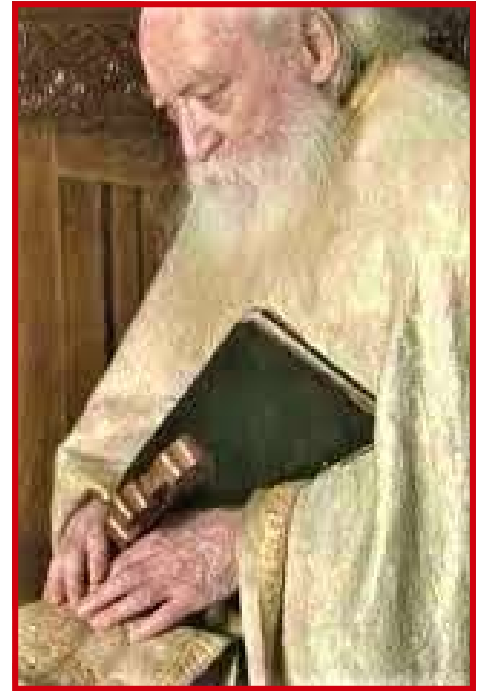
chiar în aceea zi asprimea. Un fiu duhovnicesc al părintelui a adus-o la spovedit și pe mama lui, o femeie de la țară. Părintele a început s-o spovedească. La un moment dat se scoală supărat din scaun și strigă: „Eu nu-i pot spovedi pe cei care nu au păcate!”. Probabil femeia i-ar fi spus că ea nu are păcate. După insistența smerită a băiatului, părintele a continuat totuși spovedania.

Și așa am ajuns și eu la părintele Adrian Făgețeanu. Cu întrebările dânsului, cu îndrumările sale, cu grija pentru un suflet ce făcea primii pași în viața ortodoxă, am început să cresc încet, încet. Am început să vin la slujbe la mănăstirea Antim, mai ales cele de seară. Să mă spovedesc mai des. Să-mi cumpăr cărți ortodoxe și să mă rog dimineața și seara după cartea de rugăciuni. Să învăț rânduiala în biserică și să țin toate posturile. Ca prin farmec încercarea care mă adusese în biserică s-a stins. Iar eu am rămas vreo șase-șapte ani la părintele Adrian Făgețeanu.

Aceasta a fost prima mea perioadă duhovnicească. Poate cea mai frumoasă. Pașnică și lin ziditoare. Plecam foarte de dimineață la spovedit. Nu se lumina de ziuă când eram la poarta Antimului. Așteptam să vină părintele ca să intrăm în biserică. Acesta se ducea în altar, de unde ieșea după un sfert de oră. Făcea toată molifta de spovedanie. Apoi începea să spovedească în timp ce noi, pe rând, citeam cu glas tare rânduiala de spovedanie și de împărtășanie. Stăteam ore până ajungeam la spovedit. Părintele te spovedea, dar te și îndruma și te învăța. Te pune să citești câte ceva, din Sfânta Scriptură cel mai adesea, și te întreba ce însemna aceasta. Asprimea de care toată lumea vorbea eu n-am simțit-o niciodată. Dar am realizat mult mai târziu, când nu mai era duhovnicul meu, cât de importantă a fost această perioadă și întâlnirea mea cu acest părinte duhovnicesc.

Aspru era cu păcatul. Cel mai mare era avortul, pentru care dădea canon greu: pentru fiecare avort să convingi o femeie care vrea să avorteze să păstreze copilul.

Aspru era și cu cei care se abăteau de

la dreapta credință, care slăbeau de la ea, introducând fel de fel de inovații în biserică. Părintele arhimandrit Mihail Stanciu de la mănăstirea Antim, apropiat al Părintelui Adrian Făgețeanu, spunea: «Dar ce a avut fără îndoială Părintele Adrian a fost credința dreaptă în Hristos, față de care nu a manifestat nici o slăbire, nici o moleșală, nici o acceptare a vreunui amestec cu erezii, cu superstiții păgâne sau cu inovații magice. [...] ne pune să-i citim din Dogmatica părintelui Stăniloae, din Filocalie sau din tratate dogmatice și canonice ale Sfinților Părinți. Ne arăta apoi ce frumos erau condensate învățăturile Părinților în troparele și rugăciunile cărților de cult (Ceaslov, Liturghier, Molitfelnic), spunând: „Eu din cântările și rugăciunile liturgice inspirate de Duhul Sfânt am învățat mai multă teologie decât din cursurile scolastice citite în facultate”»

Ce pot să spun este că Dumnezeu a rânduit în tot timpul și tot locul preoți duhovnici, nu îngeri, oameni la fel ca noi, la care să ne spunem, ca în fața Sa, păcatele. Iar în baia spovedaniei avem prilej de curățire de păcate și patimi și de îndreptare. Cu siguranță fiecare dintre noi avem duhovnicul care ni se potrivește, iar când îl căutam cu toată evlavia și smerenia, îl vom găsi pe cel rânduit de Dumnezeu. Cu recunoștință, mă rog în fiecare zi pentru duhovnicul meu din ceruri și pentru sănătatea și întărirea în dreapta credință a părintelui meu duhovnic de azi. ❀

Maria Buleu